

15 Dec. 1920.

No. 24.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Hoort des Heeren woord, gij die voor Zijn Woord beeft: Uwe broeders die u hateren, die u verre afzonderen om mijns naams wil, zeggen: Dat de Heere heerlijk worde. Doch Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden.

Jes. 66 : 5.

De Heiligen der Laatste Dagen aangespoord, goedhartig en vergevens gezind te zijn.

Rede van President CHARLES W. PENROSE op de October-conferentie.

(Vervolg van bladz. 357.)

De Kerk voorziet in rechtvaardige verhooring en uitspraak.

De kerk voorziet ons van datgene, waardoor ieder, wien onrecht aangedaau is, gehoord kan worden om recht te laten wedervaren. In hetgeen ik heb voorgelezen, heeft de Heere het beginsel gegeven en wij bezitten dat, belichaamd in de Kerk van Jezus Christus. Wij hebben een aantal mannen die van huis tot huis gaan om de leden te bezoeken. We noemen hen huisbezoekleeraars. Wel, zij zijn het. Maar het is de plicht van een Priester, zooals ge lezen kunt in de twinstigste afdeeling van Leer en Verbonden.

Des Priesters plicht is te prediken, te verklaren en te doopen en de leden in hunne tehuizen te bezoeken om hen aan te sporen overluid en in 't verborgen te bidden en alle huiselijke plichten waar te nemen, enz. Dat is zijn plicht. Vervolgens, zooals de Heere zegt, is de plicht eens leeraars, over de kerk te waken en om toe te zien, dat er geen onrecht geschieden zal, noch verwijdering intreedt, of kwaadspreking rondgaat. Nu, dit is een der zonden van Israël. Kwaadspreking. Waarom is het zonde? Omdat een groot gedeelte van het volk in het „Huis des Heeren“ een verbond met Hem gesloten heeft, belofte gemaakt hebbende om geen kwaad te spreken van „De Gezalfden des Heeren“; is het niet zoo? Neemt het wel ter harte! Zijn wij niet onder het verbond met den Heere, dat we ons zouden weerhouden van kwaadsprekingen over Zijne gezalfden? Wel, als we dat doen, breken we de belofte. Wij zondigen tegen het gebod des Heeren. Daarom zouden wij ons daarvoor behoeden. „Maar,“ zullen sommigen zeggen, „ik heb er reden voor,“ Wel, mocht dat zoo zijn, doet dan als u de Heere geboden heeft te doen. Er zijn personen in de Kerk die met u gaan tot hem, die iets misdreven heeft

tegen u en als ge het werkelijk goed wilt doen, gaat dan eerst persoonlijk met hem spreken.

Het plan welke moet worden nagevolgd.

Ik heb eenige erg slechte uitlatingen vernomen over bijzondere goede mannen in onze kerk, mannen die invloedrijk en met macht begiftigd zijn. Ik heb schandelijke dingen over hen hooren uitspreken, misschien zonder na te denken, doch zeer ootterend. Zijn degenen, die zulke taal bezigten tegen den persoon wien zij verdenken van hen onrechtvaardig te hebben behandeld, tot dezen gegaan, om de zaak met hemzelven te bespreken? Neen, o neen, o neen. Zij hebben maar gezegd: „hij behoort te worden opgesloten“. Wel, dat is niet de juiste wijze van zeggen voor een Heilige der Laatste Dagen, en in 't bijzonder niet voor een Ouderling in Israël, een Bisschop's raadgever, of iemand van den Hoogen Raad, inderdaad zeer verkeerd. Dit is de wijze, zooals men dat zoude doen. Zoo iemand tegen u gezondigd heeft, dan moet u naar dezen persoon gaan om alleen en in vriendschappelijke gemoedsstemming de zaak te bespreken, omdat ge wenscht de zaak tusschen u beiden in het reine te brengen, en helder hem alles op, waarin hij naar uwe gedachten verkeerd in heeft gehandeld en overtuig u of hij u werkelijk heeft benadeeld of niet, of dat ge misschien zelf daarin verkeerd mocht zijn. Maar als ge dat niet doen wilt, wat evenwel het groote gebod is, vraag dan de huisbezoekleeraars, of de mannen die als zoodanig arbeiden, twee of drie dezer en bespreek het geval met hen, probeerende of ge u met uw broeder niet kunt verzoenen. En zoo ge dat hebt gedaan, dan hebt ge," zegt de Heere, „uwen broeder gewonnen“. Hij kan zich bekeeren als hij verkeerd gedaan heeft, of hij zal u eene verklaring geven, of hij heeft de gelegenheid om u te bewijzen in welk opzicht hij gelijk heeft. Laat ons dit nu aan de bestaande toestanden en omstandigheden aanpassen en niet weder deze uitdrukkingen en slechte woorden herhalen. Spreek geen kwaad van uwen broeder; verzoen u met hem als ge kunt en als dat niet gaat, neem dan den een of ander betrouwbaar en wijzen man met u en overleg en bespreek het dan onder uieden. En wat dan? Wel, als hij het niet zien kan, zooals gij het ziet, maar er op blijft staan in zijn recht te zijn en gij verkeerd, wat is dan uwe volgende handeling? Wel, er is een raad, welken wij den „bisschoppelijken raad" noemen. De Bisschop en zijne raadgevers komen tezamen en hooren uwe beschuldiging en uwe getuigen, alsook de woorden des beschuldigten en diens getuigen, om daarna de zaak aan hun oordeel te onderwerpen, en zoo er in dien raad geen voldoening wordt verkregen, doch meestal is dat reeds voldoende, het moest zoo zijn, omdat er eerbare en goede menschen voor worden gekozen, — dat de Heere hen zegene — dan is er een „Hoogen Raad", bestaande uit het Ring-Presidentschap en twaalf „Hoogepriesters", goede eerbare mannen; mannen van onderinding, edel van karakter, allen leden der kerk, dragers van het heilige Priesterschap Gods; zij zijn gevestigde Hoogepriesters in Israël en zijn voor dat oogmerk daargesteld. Zij vergaderen en zullen toezien dat er recht zal worden gedaan. Als het geval zich mocht voordoen om de zaak aan dien raad op te dragen, wordt de beschuldiger en beschuldigde

beide gelegenheid tot verhooring der zaak gegeven, en opdat er ten volle recht geschieden zal, heeft de Heere aangewezen dat de eene helft van dezen raad ten gunste van de eerste en de andere helft ten gunste der laatste zal spreken, niet dat zij bevooroordeeld zouden zijn, maar dat dientengevolge het recht zal heerschen.

Ik weet door ondervinding dezer gevallen dat de broederen die in zulk een raad worden benoemd, mannen van eer en rechtschapenheid zijn en invloedrijk in het Priesterschap en zij zullen niet oordeelen alvorens grondig te hebben gehoord. Wanneer de geheele zaak behandeld geworden is, bespreken de President en zijne Raadgevers het geval en besluiten het naar hunne overweging in recht en gerechtigheid voor den Heere en brengen het vervolgens voor den Raad. Als de meerderheid in het besluit kan toestemmen, staat het voor aangenomen.

Appelatie kan worden ingediend.

Men kan in hooger beroep gaan, als met denkt ten onrechte behandeld te zijn door deze rechters, bij het Presidenschap der Kerk, dat niet als een raad zitting houdt om getuigen te hooren, doch alle bewijzen die door den griffier worden voorgebracht om te zien of er onrechtvaardig geoordeeld is, fouten gemaakt zijn, of in eenig opzicht verkeerd gehandeld is en als dat het geval mocht zijn, dan verschaffen ze de middelen, in overeenkomst der voorschriften gevonden in afdeeling 107 van Leer en Verbonden, om de zaak weder voor te brengen tot een hernieuwde verhooring, zoodat na rijp beraad en bespreking een rechtvaardige uitspraak kan worden verkregen.

De onveiligheid van het volgen van geruchten.

Is er zoo iets, als hier gezegd is en die soort van gevallen gedaan geworden? Neen, in het geheel niet. Wat doet gij? Ge volgt een gerucht, dat een zeer onzeker en onveilig iets is om te doen. Er gaat een gerucht rond van dingen die zich mochten hebben voorgedaan en het volk is onmiddellijk bereid om het als waarheid aan te nemen, omdat er zich omstandigheden voordoen die er betrekking op kunnen hebben; van de andere zijde krijgen zij er evenwel niets te hooren of te zien, tenminste zij slaan er geen geloof aan of geven er geen acht op, en als er eens iemand bewijs wil geven van het tegendeel, wordt er gezegd: „o ja, u gaat natuurlijk met hem mee”, of iets van dien aard. Dat is de geest die zich openbaart. Wij moeten daarmede willen breken en daarin ligt de groote les van dezen keer, voor mij en voor u allen, hoop ik.

De Heere heeft ons den weg en de middelen gegeven om onze moeijeligheden en geschillen in de Kerk op te lossen, en daarom, zooals de Apostel, van ouds ons leerden, zoo leeren ons ook de Apostelen der Laatste Dagen: „Ga niet rechten met uwen broeder voor de rechters dezer wereld, als het kan worden voorkomen door uwe zaak voor de raad der Kerk te brengen of voor een raad van arbitrage, bestaande uit personen, die de zaak in de rechte gezindheid voor beide partijen scheidsrechterlijk kunnen behandelen.

Er zijn soorten van gevallen, zooals die van regeling en aanspraken op landen, die op de beschreven wijze niet kunnen worden behandeld. Deze staan buiten ons rechtsgebied. Maar het geheel van ons Evan-

gelie sluit alles in zich op, alle leeringen en werken zijn kerkelijk! Wij kunnen zeggen, dat het voor stoffelijke zoowel als geestelijke belangen is. Zeer zeker omvat het de tijdelijke als geestelijke dingen beide, zooals de Heere doet en de autoriteiten der Kerk in hunne positie, over de gansche Kerk presideerende, en in al hare vertakkingen, de prachtigste en volmaakste organisatie der wereld zijnde.

Laat ons geduld oefenen en onszelven beheerschen.

Laat ons de les van heden ter harte nemen, broeders en zuster. Laat ons met de aanstaande verkiezing, persoon noch partij verkeerd beschuldigen of voorstellen, — waartoe we het recht niet hebben — niet dat ik politiek wensch te zijn, of wil behandelen, maar juist om het u in de bedoeling der hierboven aangehaalde les, te zeggen. Het is mij onverschillig hoe goed of sterk de persoon is die gij aanhangt, ge hebt geen recht den ander verkeerd voor te stellen. Ge hebt geen recht om over een of meer personen te liegen. Ge bezit het recht niet eene onrechtvaardigheid te plegen. Zeg de waarheid, zooals ge het verstaat, voor den Heere en voor anderen, doch laat geen beschuldiging daarmede gemengd worden over de tegenpartij. Geef geene verkeerde voorstelling van hetgeen anderen gelooven en zeg deze of die partij gelooft dit of dat. Zeg hen wat gij gelooft als gij wilt, zeg hen wat gij er van denkt: maakt de waarheid klaar en duidelijk, zooals zij zich aan u voordoen, en begin geen fouten bij anderen te zoeken en beschuldigingen te uiten over of tegen anderen, hetzij partij of personen.

Is dat politiek? Noem het zooals ge wilt, het is de waarheid, het is Evangelie. Jezus Christus, gedurende die verhandelingen waarvan deze morgen gehoord is, gebood Zijne discipelen: „eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid te zoeken”, niet zijne (des koninkrijks) gerechtigheid als we soms meenen, doch eerst het koninkrijk Gods en Zijne (Gods) gerechtigheid te zoeken” en al de tijdelijke of stoffelijke dingen, waarover Hij sprak zouden hen als vanzelf geworden. Hoe kunnen we de gerechtigheid Gods ontdekken, waarnaar we moeten zoeken in het Evangelie? De Apostel Paulus, schrijvende aan de Romeinen zeide: „Ik schaam mij des Evangelie van Christus niet, want het is eene kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft; want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard, uit geloof tot geloof”.

Eenige plichten der Heiligen.

Overdenk het Evangelie en leef in overeenstemming daarmede. Zoek van God te verkrijgen, dat gij Zijn woord moogt leeren begrijpen en beijvert u Zijne rechtvaardigheid in uw leven in te voeren als gij voortgaat uit geloof tot geloof komende en verwijder alles van uwe zielen, wat mocht zijn als datgene waartegen dezen morgen is gewaar-schuw geworden, maar wordt vervuld met den geest die van omhoog wordt uitgestort, want God is liefde en Zijne barmhartigheid en genade zijn zichtbaar in al Zijn werken. Hij bemint ons, wil ons leiden en behouden als wij Zijne geboden bewaren en in Zijne wegen wandelen en de tijd zal komen, dat we samen vergaderd zullen zijn in Zijn eeuwige tegenwoordigheid en wat ons behoort zal ons geworden, ja alles.

Laat ons elkander dan van harte vergeven, als belediging aangedaan

mocht zijn en ga van deze conferentie met vast voornemen om die gevoelens met u mede te dragen waar ge u ook zult begeven. En zij, die autoriteit bezitten, presideerende autoriteiten, bisschoppen en al de broederen in het Priesterschap, die onder de leden arbeiden, draag die gezindheid met u mede, waar gij ook heen gaat en geeft geen gehoor aan de kwaadsprekingen van anderen, tegen uwe broederen, maar spreek van allen zoo goed als ge kunt. God zegent u in den naam van Jezus Christus. Amen.

REDEVOERING

van President Anthon H. Lund op de Half-jaarlijksche Conferentie van 8 October 1920.

Ik heb met aandacht geluisterd naar de uitingen van onzen President en ik hoop dat die goede raad een plaats in ons hart heeft gevonden, en het zullen behouden, omdat het ons tot actief leven zal aansporen. Liefde, goedhartigheid en vergevingsgezindheid en onze plichten te doen die God op ons gelegd heeft, waren de grondtonen van deze conferentie; Gij die vele ondervindingen in het leven gehad hebt, beseft de waarheid van het gesprokene, In onzen omgang met anderen gebeurt het vaak, dat een woord ergernis brengt, of de handeling van onzen broeder een blaam op hem legt, en misschien de daad vergrooten, die hij deed, totdat wij het zelfs een groote misdaad noemen. Wij zouden voorzichtig zijn om dergelijke gevoelens plaats te geven in onze harten. Want zooals de president tot ons las, de Heere vergeeft wie Hij vergeven wil, maar het betaamt ons alle menschen te vergeven. Dit is een zeer schoon beginsel. Als wij onze verwantschap beseffen, in dewelke wij staan tegenover onzen hemelschen Vader en Zijn kinderen, zouden wij het beginsel van goedhartigheid beoefenen, de één voor den ander. Gewoonlijk beminnen wij onze bloedverwanten en zijn zeer gevoelig wat van hen gezegd wordt, en wanneer iets geuit wordt wat inbreuk op hun karakter zoude maken gevoelen wij het leed alsof wij het zelve waren.

De gevoelens die wij koesteren jegens hen, zouden wij ook bezitten jegens onze broeders en zusters in het verbond, en jegens alle menschen. Haat zouden wij geen plaats in ons hart geven. Laat ons eens anders fouten vergeven, zoodat wij van de onze kwijschelding kunne verkrijgen.

David en Saul.

De schriften geven ons vele voorbeelden van zegening door goedhartigheid en vergevingsgezindheid. Ik verwijs u naar David en Saul, Saul had vernomen dat David gezalft was om Koning in Israël te worden. Hoewel hij tevoren David liefhad, omdat hij door zijn gezang en de muziek zijner harp, de booze geesten van den ouden koning had verdreven, werd het hart van Saul met haat vervuld, toen hij vernam, dat zijn zoon hem niet zoude opvolgen, maar het koninkrijk aan David zou gegeven worden. Hij nam 3000 mannen en vertrok naar het zuidelijke gedeelte van Palestina rond het gebergte om David en zijn weinige

volgelingen te zoeken, voornemende hem te dooden. Saul begaf zich in een spelonk, waar ook David en zijn volk zich verborgen hadden. David wist, dat de koning hem zocht voor het doel een einde aan zijn leven te maken. Hij echter deed Saul geen leed, omdat deze een gezalfde des Heeren was. Hij sneed een slijp van Saul's kleed en verliet de spelonk. In den morgen riep David aan Saul en toonde wat hij gedaan had. Dit geval bracht bekeering tot den koning, beseffende, dat hij bloot gesteld was geweest aan de macht van dien man, wien hij zelf zocht te dooden en bekende daarmede dat David rechtvaardiger was dan hij. Nu zag hij dat David geen gebruik had gemaakt van de gelegenheid, om te dooden, de man die zijn eigen leven zocht. David had eerbied voor den man, die door een profeet van God gezalfd was. Het was bedroevend, dat Sauls bekeering van korten duur was, hoewel hij momenteel de kracht van vergevingsgezindheid ondervond.

Les van den Zaligmaker.

Jezus in één van Zijn gelijkenissen verhaald ons van den dienstknecht die een groote som geld schuldig was aan zijn meester, zooveel dat hij het nimmer kon betalen, maar door kwijtschelding te zoeken bij zijn meester, werd het hem geschonken, en hij kon gaan, zijns meesters huis verlatende ontmoette hij een man die hem een kleine som schuldig was. De man die de groote som was kwijtgescholden, was niet gewillig dat kleine bedrag te schenken, en hij liet hem in den kerker werpen, omdat hij niet had om te betalen. Als nu die meester hoorde van de booze handelingen van zijn knecht, liet hij hem tot zic roepen en betaalde hem met gelijke munt voor zijn onbarmhartigheid desondanks de hem bewezen gunsten.

Jezus onderwees Zijn discipelen in het bidden, één gedeelte van het gebed luidt: Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. Dat is het beginsel. Wij allen beseffen hoe afhankelijk wij zijn van onzen Hemelschen Vader en dit herinnerende, zouden wij alle menschen hunne misdaden jegens ons vergeven.

Het groote voorbeeld van den Meester.

Laat ons geen verkeerde gevoelens koesteren tegen iemand 't zij in of buiten de Kerk, zulke gevoelens zouden nimmer ingang bij ons vinden. Laat ons liever in de voetstappen van den Meester volgen. Hij onderwees niet alleen, zooeven aangehaald in die gelijkenis, de noodzakelijkheid en het belang van anderen te vergeven, zooals we zelf vergeven willen worden, maar manifesteerde dien geest in zijn leven. Toen Hij gekruisigd werd op Golgotha — en men zegt, dat een kruisdood de smadelijkste foltering is wetende dat Hij onschuldig was, en dat degenen onder wie Hij gearbeid had en wier welvaart Hij beoogde, Hem aan het kruis nagelden was er geen wraak bij Hem aanwezig, maar bad tot Zijn Hemelschen Vader: vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen. Denk eens even na, vergeving vragen, terwijl Hij zoo hevig leed aan het kruis. Daar is geen voorbeeld voor ons, wij moeten goedhartigheid beoefenen, den één jegens den ander wie dan ook, niemand uitgezonderd. Wij hebben geen recht om eenige van Gods creaturen te haten, maar Zijne geboden lief te hebben en vergevingsgezind te zijn tegenover

hen die ons leed berokkenen. Ik geloof, u kunt dat als een principe neerschrijven en daarmee beginnen. Er zijn zeer weinig menschen die met opzet iemand beleedigen, niet eerst voldoende doorgedacht hebbende. Zij doen soms iets wat ons benadeeld en onmiddelijk gevoelen wij verbitterd en misschien voeden wij die gevoelens, totdat het in haat veranderd. Dit zoude niet zijn. Vermoedelijk als wij tot onzen broeder gesproken hadden toen het voorviel, zouden wij ondervonden hebben, dat hij niet meende, wat wij dachten dat zijn plan was en bemerkten dat wij te haastig in ons oordeel waren. Laat ons groothartig zijn jegens elkander, zoodat geen plaats in onze harten is om haat te dragen.

Op zekeren tijd ging ik met Pres. Grant en twee der Apostelen een onderzoek instellen van een beklag tegenover een bisschop. Onder degenen die het met den bisschop niet konden vinden was een invloedrijk persoon. Hij en de bisschop waren verreweg geen goede vrienden. Wij brachten hen te samen, zij spraken in vrijheid en gaven de oorzaak te kennen voor die ongunstige gevoelens, wij traden op als vredestichters en toen zij zagen, dat zij beiden verkeerd waren, drukten ze elkander zichtbaar bewogen de hand en vergaven. Het was een aandoenlijk schouwspel en wij verheugden ons grootelijks. Na dien tijd was de bisschop verzoend met zijn opposanten.

Nu, broeders en zusters, deze mannen gevoelden gelukkig. Zij gevoelden echter de nadeelen van het te lang bestaande verschil van meening en hadden dat niet in hun hart moeten toegeven. Als president Grant ons vertelde: een ieder die vergevingsgezind is jegens zijn broeder, vijand of iemand anders, wat ook de misdaad moge zijn, gevoelt vreugde in zijn hart en de Geest maakt bekend, dat hij op het rechte spoor is.

Goedhartigheid is geluk.

Nu, laat ons leeren vergevingsgezind te zijn jegens elkander en werken dat beginsel uit in ons dagelijks leven en wij zullen het leven gelukkig maken voor onszelven en onze naasten en ons pad zal klaarder voor ons zijn. Moge de Heer ons zegenen in onze verschillende werkkringen om onze plichter, te doen. Mogen wij immer indachtig zijn wat wij onzen hemelscher Vader verschuldigd zijn en de liefde zullen toonen die wij jegens onze broeders en zusters moeten bezitten. Ik vraag den Heere ons te zegenen in dit werk in den naam van Jezus Christus, Amen.

Vertaald door A. DALEBOUT.

Geloof zonder werken niet geleerd.

Doch in een groot huis zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten en sommige ter eere maar sommige ter oneere. Indien dan iemand zichzelf van dezen reinigt, die zal een vat zijn, ter eere, geheiligd en bekwaam tot gebruik des Heeren tot alle goede werk toebereid. 2 Tim. 2 : 20, 21.

De diepzinnige Paulus heeft vele gedachten gegeven van des menschen onbekwaamheid tot het verrichten van daden en werken ten

voordeele zijner zaligheid en aanneming bij God. Hoewel hiermede geene beschuldiging gericht wordt aan het adres van Paulus, doch aan hen die zijne woorden op hunne wijze gaan uitleggen. Dank zij den Heere, die wederom van den hemel gesproken heeft en daardoor Zijn licht heeft doen doorbreken in den duisteren nacht van menschelijk on- en bijgeloof en verdraaiing van het heilige Woord.

Paulus heeft nimmer gezegd, dat men moest wachten totdat God den een of ander mirakel met ons werkte, doch hij quoteert de oude schriften en zegt, heden is de welaangename tijd, zoo verhardt uwe harten niet maar laat u leiden. Latente elementen heeft hij steeds gewaarschuwd en heeft hen aangespoord tot actief leven, te strijden „den goeden strijd des geloofs”⁷ en acht te geven opdat mogelijker wijze, daar God de natuurlijke takken niet gespaard had maar had afgesneden om verbrand te worden, ook zij een dergelijk lot niet zouden ondergaan. Rom. 11 : 21. Hij is niet opgehouden hen aan te sporen, aan te houden, tijdig en ontijdig, te volharderen, opdat ze den prijs mochten behalen, de onverderflijke kroon. 1 Cor. 9 : 24, 25. De boodschap van bekeering is even krachtig door hem verkondigd als door de andere Apostelen. Hij heeft ons bekend gemaakt, dat wij verhooring bij God konden verkrijgen en aannemelijk bij God waren als we ons op en door het geloof bekeerden en het geloof kwam door het hooren van het Woord Gods. Aldus kweekte hij de innerlijke begeerte aan om steeds de schrede vooruit te zetten: hij wees ons den weg aan en wanneer dien weg werd bewandeld de verzekering van het resultaat. De begeerte van het verkrijgen van vergeving voor de zonden was eene der sterkste drijfveeren om het volk te wenden tot Hem, die hen kon vergeven. Op sommige plaatsen schijnt het, alsof hij tegen zijn eigen beweringen in spreekt of scfirijft, doch kunnen ons gemakkelijk indenken, dat er onderscheidene gemeenten met onderscheidene opvatting waren. Waar de een zwak in het geloof stond en zich door de werken der wet wilde rechtvaardigen, heeft hij hun gewezen op het nuttelooze daarvan, daar alles door de kracht van het geloof moest worden verricht, wjl er anderszins een steeds struikelende beweging was. Op andere plaats waar er te veel lijdzaam toezien was, dreef hij hen tot grootere actie aan en zeide te loopen als om een prijs en de gaven niet te verzuimen, die in hen waren. Waar hij over de werken der wet sprak heeft hij evenwel nimmer gezegd dat de werken van het geloof mochten worden verzuimd, neen, dringt er op aan om daaraan getrouw te zijn.

Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij uw werk zoude vergeten, en den arbeid der liefde die gij aan Zijnen Naam bewezen hebt, als die de heiligen gediend hebt en nog dient. Hebr. 6 : 10.

Waakt en bidt en bidt en werkt, sluit in zich voortdurende onderhouding van alle noodzakelijkheden van het Evangelie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GIBBYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Kerstmis.

Voor wie heeft dat woord geen aangenamen klank? Voor klein en groot heeft dat woord een groote beteekenis en de oorzaak dezer viering heeft voor ons groote waarde.

Al de beloften Gods, gemaakt aan het menschedom tot herstel zijner zondeloozen staat wordt ons op dien dag in herinnering gebracht. Het lag daar vervult. Hij, het zaad der vrouw, die het zaad der slang het hoofd zoude verpletteren, terwijl deze daarentegen slechts de hiel zou verminken.

Wat wordt het ons duidelijk, wanneer wij een dieperen blik hebben gekregen, als ons die Ster is opgegaan die ons leidt tot de plaats van aanbidding, waardoor onze zaligheid wordt verzekerd, door Hem die een rantsoen voor allen is geworden. Hoe heerlijk klinken ons de tonen der klokkel die Zijne geboorte verkonden, het doortrilt ons door de liefde die Hij door Zijne genade in onzen boezem heeft gewerkt.

Hoewel de tijdrekening onjuist moge zijn en beweerd wordt, dat deze viering oorspronkelijk de winterfeestviering der heidenen zou zijn geweest, is zij toch door de herinnering ons heilig.

Hij is immers ook niet voor allen op denzelfden dag geboren? of met andere woorden, Zijne geboorte is dan pas van kracht geworden voor den persoonlijken mensch als er in Zijn hart die liefde is ontbrand voor Zijne komst en zending, dat die begrepen en gewaardeerd kan worden.

En aldus wordt Hij elken dag geboren en vinden zij die vrede, waarvan de engelen zongen en de wijzen van het oosten getuigenis hebben gegeven.

En als we den altijd groenen boom aanschouwen die ons een nimmer eindigend leven verkondigt, dan doet het ons bijzonder goed te hooren zingen: „Daar ruischt langs de wolken een lieflijken Naam, die hemel en aarde vereenigt te zaam“.

Wij menschen, hadden immers geen kracht noch bekwaamheid dien hemel en aarde te verbinden. Door 'Zijne komst en bewerking mogen we weder den hemel beërven en alzoo heeft dezen dag bijzondere waarde.

Mogen we hopen, dat ook weder na lezen dag menschen als de wijzen gevonden worden, die Zijn lof mogen verkonden en in Hem zien gelijk een Simeon „een troost en steun den volke Israëls“ dat er als den huize Zacheüs velen zaligheid mogen geschieden.

Laat uwe gedachten eens teruggaan en doorleef met Hem eens die moeilijke taak en ziet dan eens in de toekomst, door de wederwaardigheden van het heden verhelderd, wat Hij ons heeft gebracht.

Moge de ster Zijner verkondiging u verlichten en Hij voor u zijn „de kracht des Eeuwigen levens.“

RIJMPREEKJES.

No. 37. Werk, heerlijk Werk!

(Niet voor Bolsjevisten.)

De taak van hooft en hart en hand in 't wereldwerk gedooft geen dralen; het vuur van 't Hooger Streven brandt in heel ons wezen — kent geen falen; is wars van dutten, vadsig, maf, van rust als roest haar komt verzetten; erkent alléén de rust van 't graf en slaap die krachten moet herstellen.

Wij weten uit ons willig werk een wondervol genot te putten. 't Halfhartig, vleugellam gevelk is voor jansalies en pietluttten. 't Gezang dat van het aambeeld klankt, het lied van raders en van spullen, dat door fabriek en werkplaats zangt, doortintelt ons met rhytmisch trillen.

Geen luiaard die zijn kracht versuft is welkom met zijn ijdele droomen. 't Gezond verstand, het scherp vernuft, de stalen spieren, laat hen komen! Die allen vinden werk, volop, door ééne geest naar 't doel gedreven: één stage, stoere harteklop stuwt ons eendrachtig, machtig streven.

De ware werkers doen hun best met al hun krachten en talenten. Acht men de wereld een orkest, zij zijn bezielde instrumenten. Hoort! hoe nu als een zefir ruischt 't lied van den arbeid, dan weer krachtig als stroomend, stuwend water bruist, majestueus, meesleepend machtig!

FRANK I. KOOYMAN.

No. 38. Sportbloed.

Wat heb ik in mijn jongensjaren, toen ik nog schoolkind was, vaak met De Ruyter meegevaren, denkbeeldig, op den plas, waar hij zoo ongezoeten toonde zijn durf, zijn mannenmoed, en met gepaste munt beloonde het kapend roofgebroed.

Het heugt ook u? Geschiednisuren, ze waren doorgaans taai, daar tuschen die gekalkte muren, en buiten 't weertje fraai. Maar kwam De Ruyter op de proppen, of een van 't zelfde slag, zoodat wij weer eens konden kloppen, dan vlóóg zoo'n halve dag!

Die Marokkaan beging een flater, toen hij ons schip besprong! Wat spoten wij met kokend water op roovers, oud en jong! Was later het gevaar weer grooter — we hadden haast geen kruit — dan smeerden wij het dek met boter, en 't roofgebroed gleed uit!

Wij waren dapper in die dagen, zoo dapper als 't maar kon. Wij durfden wel van alles wagen: zoo'n trotschen Spaanschen Don dien nekten wij alsof het niks was, en lag hij daar dan dood, dan vroegen we of hij soms niet fiks was? O ja, we waren groot!

Die tijd van jongensbluf vloog henen — 'k ben een bezadigd man! Maar jongensduf? van top tot teenen! Ik vecht waar 'k vechten kan! Gun me echter, dat ik volle klaarheid aan die verklaring geef: ik vecht, ik strijd voor 't Licht der Waarheid, zoolang 'k herboren leef!

Hoe innig kan ik mij verheugen (ik heb het vaak gedaan!), een groote, schaamteloze leugen, zoo'n Goliath te slaan! Je weitasch vol van waarheidssteenen, je hand geoefend, sterk; een steen in 't leer; daar vliegt hij henen! Wat sport, wat ééinig werk!

Het sportbloed onzer jongensjaren, mag, broeders, niet verdroogd. Neen, neen! het bruiſe door onze aren! Geen logen mag gedoogd! Waar zij ook raast met reuzenlongen, verwaand, verwaten, trotsch, doen wij als Israels herdersjongen — sterk in den name Gods!

FRANK I. KOOYMAN,

Kerstgedachten.

In donzigijne vlokken daalt sneeuw; een witte pracht.
De zilverklank van klokken doortril den stillen nacht.
Des zangers ziele smacht, zijn harp een lied te ontlokken,
Het Kerstkind toegedacht.

Wat zegt Uw stil gefluister, Geest Gods van 't Vredeskind?
In Land van Licht en Luister had Hij eens Hoog Bewind!
Hij heeft ons teer bemind en kwam in 't aardsche duister,
Die groote Menschenvrind.

Vertelt het, Hemellingen, die 't juublend Gloria
Bij 't herdersvolk komt zingen in 't veld van Ephrata:
Belichaamde Genâ kwam neer uit glorie kringen.
Looft God! Halleluja!

Hij had weleer onze aarde, ook andren geformeerd.
Wat Paarl van groote waarde werd hier in 't stof verneêrd!
Hij die 't heelal regeert, verzekerde en verklaarde:
„k Heb U gegeneereerd!"

O onbegrepen wonder: een God werd menschenzoon!
Hij trof het aardrijk zonder een waardiglijke woon!
Hij oogſtte ſmaad en hoon! De Hemelkoning vond er
Een scherpe doornenkroon!

Hij werd aan 't hout verheven, genageld aan een kruis:
De Waarheid, 't Licht, het Leven, de Deur van 't Vaderhuis!
Hij die zich met gedruisch van englen kon omgeven,
De spot van 't laagst gespuis!

Hij die zoo zichtbaar faalde naar 's menschen maat en schaal,
Was Winnaar, Hij behaalde de grootste zegepraal.
Voor iedere tong en taal, heel 't menschedom, het verdwaalde,
Werd Hij het Ideaal.

O, dat van Kerst-emotie nu trille heel ons zijn!
 Vol deemoed en devotie voor 't Hemelsch Kindekijn.
 Dat men op dit festijn en stééds ons liefdegroot zie,
 Zijn wil doend', lijn op lijn!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

Verslag der Arnhemsche Conferentie.

De Arnhemsche halfjaarlijksche conferentie werd, als afgekondigd, gehouden op Zondag 21 October.

Allen waren vol hoop en verwachting dat deze conferentie een succes zou zijn, wijl er een zeker Predikant, het de moeite waard had gevonden, zijn redenaarstalent tegen ons te gebruiken, op een jongelingsbijeenkomst, waar de zendelingen, werkzaam in deze plaats, mede aanwezig waren en hoewel niet toegestaan veel te zeggen, hebben zij allen uitgenoodigd de conferentie bij te wonen, alwaar gesproken zou worden over de onderwerpen door den Predikant aangehaald. Hoewel deze in zijná bede den Heere verzocht dat het mocht worden verhuiderd en niemand aan de uitnoodiging gevolg zoude geven, overtrof het aantal nog onze verwachting en alle aanwezigen genoten van den geest die er heerschte en de sprekers inspireerde.

De ochtendvergadering om 10 uur werd aangevangen door het zingen van Lofzang no. 1 „O, volheid van zegen!” waarna door ouderling W. Woltjer een zegen werd gebeden. Vervolgens voortgezet met lofzang 48 „Gods Geest brandt in 't harte”.

Nadat de leider dezer conferentie, President Jan J. Roothoff, een woord van welkom tot de aanwezigen had gesproken, werd door hem de eerste spreker voorgedragen.

Ouderling Adrianus Barendregt, van de Amsterdamsche conferentie, quoteerde Ruth 1 : 16, 2 : 11, in vergelijking met de Heiligen der Laatste Dagen. Verduidelijkte de eerste beginselen en spoorde allen tot onderhoud der geboden en onderzoek der beginselen aan.

Ouderling Até Westra, Conferentie-President van Groningen, volgt daarop met te herinneren, dat niettegenstaande de Heiland gekomen was en verlossing gebracht had, als zoodanig toch voor weinigen maar bestond. Sprak vervolgens over den afval en herstelling en de vergadering tot Zion.

Zuster v. d. Waard die over gekomen was van Dordrecht kreeg mede een gelegenheid haar getuigenis te geven van het Evangelie en het leven in Utah.

Ouderlingen John Vreeken en Arie Kruijs van de Rotterdamsche conferentie, Haagsche vertakking, gaven een Engelsch lied ten beste, waarvan de titel was: „I know my Father knows”.

Ouderling Gerrit v. d. Waard, van de Groninger Conferentie, getuigde in gevoelvolle woorden van de tweedracht der christelijke sekten, waardoor hij in zijn dagen niet tot aanneming daarvan kon worden gebracht. De jeugdige zendelingen der Kerk van Christus, waren al-

leen door de waarheid die ze brachten in staat geweest hem ertoe te bewegen. Eindigt met eene getuigenis ten gunste der mannen, die voor God, de wereld doorkruisten, van hunne oprechtheid en heilige zending.

Laatste spreker in deze vergadering, ouderling Willem Woltjer, assistent redacteur van „De Ster”, spreekt over Christus' zending en hoe Hij ons in enkele woorden de gansche wet en de Profeten leerde kennen. Gelijk de liefde de wet en de Profeten oploste, zoo losten alle slachtoffers zich op in Zijn groote offer, en ook alle wasschingen en sprenkelingen, bij Israël in gebruik, losten zich op in dat groote bad der wedergeboorte tot vergeving der zonde.

Lofzang 36 „O, zeg wat is waarheid?” werd tot slot gezongen en Ouderling Oswald Brainich eindigde met dankzegging.

De middagvergadering om 2.30 opende met lofzang 101 „Wat is het Evangelie” en Ouderling Adrianus Barendregt vroeg des Heeren zegen. Vervolgens werd lofzang 63 „Komt hoort naar des Profeten stem”, gezongen.

Door den leider werden de algemeene kerkautoriteiten voorgesteld, welke door allen eenparig in hunne roepingen, op de gebruikelijke wijze werden ondersteund.

Ouderling Arie Kruijs van de Haagsche vertakking maakte allen in-dachtig dat wij niet alleen hoorders maar ook daders des woords moeten zijn om de zegeningen te ontvangen. De Tempel, ons eigen lichaam, moeten we reinigen en rein houden, wil het door den Geest geheiligd worden. Daarvoor is het woord van wijsheid gegeven, waardoor de Engel der verwoesting ons zal voorbijgaan.

Ouderling Adriaan N. Slinging, van Rotterdam, verkondigde, dat voor een volkomen lichaam het Priesterschap Gods niet gemist kan worden, hetwelk alleen kon worden behouden door het onderhouden van Gods geboden. Door ongehoorzaamheid werd dit niet meer geschonken en aldus werd de macht aan de aarde onttrokken, doch nu is het weder hersteld.

Ouderling John Vreeken van Den Haag, getuigd van het verschil der gemoederen en toestanden hier en in Zion. In Zion is meer vrede en geluk en minder stakingen of dingen, waardoor men zich ongelukkig zou gevoelen. De eene benauwd den ander niet, hoewel van verschil-belijdenis zijnde.

Als tusschenzang werden twee verzen van lied 38 „Alles is wel” gezongen. Ouderling L. van Leeuwen, van Amsterdam, geeft zijne getuigenis van het Evangelie, waardoor hij gewillig is om eene zending in Holland te volbrengen.

Zendings-President Joh. P. Lillywhite het woord gegeven zijnde, spreekt over de opofferingen door die jonge mannen gemaakt, terwille van de prediking van het Evangelie, hoewel het schijnbaar onnoodig was, ziende het aantal predikanten in dit kleine land. Doch het is om de ware beginselen van Christus te verkondigen en zulks eischt mannen die hun leven desnoods willen geven. Deze ontvangen de macht noodzakelijk voor de bediening van Zijn Woord.

Tot slot werden vers 3 en 4 van lofzang 38 „Alles is wel", gezongen, waarna Ouderling Adrianus van Tussenbroek met dankzegging eindigde.

De avondvergadering was bijzonder goed bezocht.

Met lofzang 26 „O, mijn Vader" werd begonnen. Ouderling Ate Westra vroeg den Heere een zegen, waarna lied 108 „Wat zag men daar aan den Hemel?"² gezongen werd.

Met een kort woord van welkom door den leider werd de eerste spreker voorgedragen.

Ouderling Adrianus van Tussenbroek, thans te Arnhem werkzaam, quoteerde Joh. 8 „De waarheid zal u vrijmaken", in verband met de leugenachtige taal gebruikt ter bestrijding van het Mormonisme, wat weder in deze plaats was voorgevallen. Het ergste en afschuwelijkste was dat juist zoogenaamde achtenswaardige menschen die dingen verkondigden, die ten onrechte het vertrouwen genieten van het volk. Wij worden met de boodschap der waarheid uitgezonden, met verplichting om in harmonie daarmede te leven. Door de waarheid wordt in Utah meer vrijheid genoten dan elders.

Ouderling Abraham Dalebout, Rotterdamsch Conferentie-President, spreekt over den staat van ontwikkeling waarin hij zich had bevonden, van boerenjongen tot een Prediker in de Kerk van Christus gebracht zijnde. Deze boodschap moet door ieder worden overwogen, want hoewel men er niet in geloofd wordt daardoor de waarheid ervan niet te niet gedaan. Joseph Smith is de grootste Profeet die in deze dagen gezonden is om het Evangelie te herstellen en het boek van Mormon voort te brengen, welke getuigt van „die andere schapen".

Ouderling Oswald Brainich, President der Amsterdamsche Conferentie, brengt naar voren dat de getuigenis van de waarheid verkregen kan worden zonder in Amerika geweest te zijn en dat het volk in dit land dat kan ontvangen door onderzoek naar de waarheid. Degenen die Mormonisme hebben willen afbreken zijn ons steeds weer gebleken heel onbetrouwbare mannen te zijn, die daarin gewetenloos handelen. De timmermanszoon, thans gehuldigd doch eertijds verworpen, geeft ons blijk, dat God geen hoogeschool noodig oordeelt en ook nu timmermans-kinderen kan zenden om ons de waarheid te verkondigen, gelijk als de vroegere Apostelen.

Ouderling Jan J. Roothoff, President der Arnhemsche conferentie, heeft alleen plan om de waarheid te verkondigen, waarvoor de menschen hunne deuren niet behoeven te sluiten. Hij heeft overtuigend bewijs gehad, dat onze Profeten mannen Gods zijn. Wij roepen allen tot bekeering, wetende te zijn in het laatste der dagen. Spoort allen aan tot onderzoek en conderhouding der geboden.

Zendings-President John P. Lillywhite sluit de rij der sprekers van dezen dag met een bewijs zijner liefde jegens het Hollandsche volk te openbaren, waaronder hij met dank tot God weder mag arbeiden. De wetenschap van het Evangelie is bij hem een ingeboren iets, dat er in geplant is door de moeilijkheden, welke zijne ouders ondervonden in het gehoorzamen daarvan. Nimmer is en nimmer zullen er immoreele dingen door de kerk geleerd of gepraktiseerd worden, doch absolute Goddelijke

reinheid wordt verkondigd. De teruggekeerde Mormonen, zoowel vrouwen als mannen, verlangen in den regel zoo spoedig mogelijk weder te vertrekken, wat zeker geen blij is, dat er dwang wordt uitgeoefend, of dat de levenstoestanden minder zijn in Utah.

Na een woord van dank aan allen die medewerkten tot het succes dezer conferentie, besloot men met het zingen van lofzang 67 „Wij danken U Heer voor Profeten“. Dankzegging bij monde van Ouderling Gerrit v. d. Waard.

De Zendingenvergadering Zaterdag den 20sten gehouden getuigde van een goeden geest en den langen duur derzelve beweest dat allen er genoten.

Verslag der M.I.A.-Conferentie.

De Rotterdamsche gecombineerde meisjes en jongelingsvereniging heeft met hare conferentie goed succes gehad. Er was een geanimeerd programma bestaande uit zang, muziek, recitatie en spreken.

De titels der liederen waren „O, I had such a pretty dream mama“, door John Duke Lillywhite. „Hoort gij de wilde golven“, duet door de zusters C. Klooster en G. ten Hove. „Savior breathe an evening blessing“ kwartet door de zusters J. Roth en W. Romeijn en de broeders L. v. Beekum en W. Woltjer. Door het koor werd gezongen „Wij schamen ons des Heeren niet“, „Let the mountains shout with joy“ en „God is our refuge“. „Een kaartspel als een kerkboek“, recitatie, door zuster E. ten Hoeve; zuster Nelly Vermaat en broeder L. van Katwijk, spraken over de belangen en het object der vereniging. Een pianosolo door zuster Joh. v. Huizen.

Het koor was in dezen weder een aangename steun en brengen dezen hiermede onzen dank.

Moge de M. I. A. een voortdurende vooruitgang maken.

Uit ons eigen zendingsveld.

De Conferentie-Presidenten van Rotterdam en Amsterdam kunnen van bijzonder succes gewagen.

De eerste Ouderling Abraham Dalebout bewerkte Overschie met de zusters zendingen, alsook de ouderlingen. Een buitengewone vergadering welke daar belegd werd was goed bezocht en veel boeken werden er verkocht. Ouderling Oswald Brainich had voor zich Weesp uitgekozen en bewerkte dat alvorens vergadering te houden. De uitdrukkingen der menschen tegen hen en de leer, waren van dien aard, dat er op niet te veel succes gerekend werd, doch toen de avond gekomen was stroomden de menschen de zaal binnen, waar ongeveer een getal van 300 vreemdelingen aanwezig waren. Alle boeken werden verkocht en bestellingen opgegeven, om te worden toegezonden. Moge de Heere Zijnen Geest uitstorten over het gansche volk en meerder succes worden verkregen.

Conferentie-Aankondiging.

De Rotterdamsche conferentie zal gehouden worden op 1 en 2 Januari. Besloten werd vier vergaderingen te houden, waarvan één op Zaterdag 1 Januari, 's morgens 10 uur en drie op den daarop volgende dag 's morgens 10 uur, 's middags 2.30 in eigen gebouw Excelsior en 's avonds 7 uur in het Verkooplokaal, Goudsche Singel 33. Ook zal den 1sten Januari een algemeene ambtenaren en ambtenaressen-vergadering gehouden worden, 's middags 3 uur. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd.

Aangekomen en benoemingen.

Zondag 18 November arriveerden van Utah, Salt Lake City, Ouderlingen Royden E. Weight, benoemd tot secretaris der Nederlandsche zending, en Elvin Smith Nelson, die aangewezen is te presideeren over de Luiksche conferentie.

Verplaatst.

Ouderling Adriaan N. Slinging is met ingang van 3 Dec. den Haag als veld van arbeid aangewezen.

Op zending geroepen.

Het verblijde ons weder een onzer eigen landgenooten tot het korps zendelingen te zien toegevoegd. Ouderling Leendert van Beekum, van Rotterdam, werd Donderdag 9 December door President John P. Lillywhite als zendeling terzijde gezet en aangewezen zijn arbeid als zoodanig te beginnen in de Groninger Conferentie.

Overleden.

Dinsdag 23 November 1920 overleed te Amsterdam zuster Johanna Maria Smak-Gans in den ouderdom van 82 jaar. Zuster Smak werd 's morgens in biddende houding dood gevonden. Moge deze trouwe ziel een welverdiende rust vinden.

INHOUD.

De Heiligen der Laatste Dagen aangespoord, goedhartig en vergevensgezind te zijn	Blz. 369	Kerstgedachten	Blz. 379
Redevoering van President Anthon H. Lund	„ 373	Verslag der Arnheemsche Conferentie	„ 380
Geloof zonder werken niet geleerd	„ 376	Verslag der M.I.A.-Conferentie	„ 383
Kerstmis	„ 377	Uit ons eigen zendingsveld.	„ 383
Rijmpreekjes. Werk, heerlijk werk. Sportbloed	„ 378	Conferentie-Aankondiging	„ 384
		Aangekomen en benoemingen	„ 384
		Verplaatst	„ 384
		Op zending geroepen	„ 384
		Overleden	„ 384